

Arrest

nr. 149 061 van 2 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2012 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. E WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 februari 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 mei 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 7 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 20.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

C.(...), A.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Het document ondertekend door Dr. Jan Hauspy bevat geen link met een identificeerbare patiënt aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document vermeld staan. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als een medisch getuigschrift en blijft betrokkene in gebreke van het voorleggen van een standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

1.3. Eveneens op 23 mei 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 7 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de Staatssecretaris van Migratie -en-asielbeleid de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid () (2) wordt aan C.(...), A.(...)

geboren te (...), (...), op (...),

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 09/09/2012. het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7,al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat verzoekster geen schending aanvoert van een hogere rechtsnorm die zou primeren op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid zou moeten onderzoeken van dit middel.

3.3. In haar synthesesemorie gaat verzoekster in op de opgeworpen exceptie waarbij zij oppert dat het beroep in hoofdorde gericht is tegen de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Uit deze repliek dient te worden besloten dat verzoekster verzaakt aan haar beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting verwijst de aanwezige raadvrouw naar deze passage uit de synthesesemorie. De exceptie van niet-ontvankelijkheid komt bijgevolg gegrond over.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel van haar synthesesemorie oppert verzoekster dat de bestreden beslissing *“gesteund (is) op een verkeerde feitenvinding, (...) gebrekkig gemotiveerd (is) en (...) niet zorgvuldig (werd) genomen”*. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, wordt uitsluitend gemotiveerd door te stellen dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag, terwijl dit standaard medisch getuigschrift ondertekend door Dr. Jan Hauspy dd. 13 februari 2012 wel degelijk als stuk 3 werd voorgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie stelt evenwel dat het document ondertekend door Dr. Jan Hauspy geen link bevat met een identificeerbare patient aangezien er geen identiteitsgegevens van de patiënt op het document staan waardoor dit document volgens haar niet kan beschouwd worden als een medisch getuigschrift en verzoekster dus in gebreke zou blijven om een standaard medisch getuigschrift voor te leggen.

Welnu, op het standaard medisch getuigschrift ondertekend door Dr. Hauspy dd. 13 februari 2012 heeft deze specialist in de Gynaecologische Oncologie onder de hoofding "A/ Medische voorgeschiedenis:" letterlijk en eigenhandig geschreven: "Zie bijgevoegd verslag." Aan voornoemd standaard medisch getuigschrift werd dan een medisch verslag ook van 13 februari 2012 aangehecht (zelfs geniet!) waarop de identiteitsgegevens van de patient vermeld staan. In dit medisch verslag wordt tevens de ganse medische problematiek van verzoekster uiteengezet. Dit document werd als stuk 3 bij de aanvraag gevoegd.

Dr. Hauspy bevestigt thans overigens dat beide documenten dienen samengelezen te worden en dat het om één en dezelfde patient gaat (zie thans zijn verklaring dd. 28 augustus 2012, stuk 2). Tevens bevestigt hij dat hij op 13 februari 2012 voor zijn patiente (verzoekster) het standaard medisch getuigschrift bestemd voor de dienst Humanitaire Regularisaties bij de Dienst Vreemdelingenzaken invulde.

In dergelijke omstandigheden kan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie toch niet ernstig stellen dat het document ondertekend door Dr. Jan Hauspy geen link bevat met een identificeerbare patient.

Door haar beslissing aldus te motiveren, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie haar beslissing gebrekkig en berust de bestreden beslissing manifest op onaanvaardbare motieven, zowel in feite als in rechte.

Door de afwijzende beslissing uitsluitend te motiveren door te stellen dat het document ondertekend door Dr. Hauspy geen link bevat met een identificeerbare patient, terwijl aan dit document een medisch verslag van dezelfde datum gehecht werd waarop de identiteitsgegevens van de patient wel degelijk

vermeld staan, berust de bestreden beslissing klaar en duidelijk niet op in feite en in rechte aanvaardbare motieven en wordt de motiveringsplicht manifest geschonden.

De motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie is dan ook gebrekkig.

Iedere beslissing van het bestuur dient echter op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (zie R.v.St., Van Bladel, nr. 37043 van 22 mei 1991).

Het motiveringsbeginsel voor elke administratieve beslissing dient bovendien niet enkel te bestaan in zgn. in rechte aanvaardbare motieven, maar die motieven dienen bovendien een voldoende feitelijke grondslag te hebben. Zij dienen te steunen op werkelijk bestaande concrete feiten die relevant zijn.

Verder vereist de materiële motiveringsplicht dat deze motieven steunen op feitelijke gegevens die werkelijk bestaan en die juridisch juist gekwalificeerd worden. De overheid dient dan ook met de nodige zorgvuldigheid te werk te gaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten.

Het is duidelijk dat bij de totstandkoming van de beslissing dd. 23 mei 2012 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet met de nodige zorgvuldigheid is tewerk gegaan bij de feitenvinding en de waardering van de feiten. Immers werd geen rekening gehouden met het feit dat het standaard medisch getuigschrift en het eraan gehechte medisch verslag tezamen dienen gelezen te worden.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing in ieder geval gesteund is op een verkeerde feitenvinding.

"De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen." (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007).

Ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wel degelijk beschikken over een standaard medisch getuigschrift met daarop de identiteitsgegevens van de patiënt (verzoekster).

Het bestuur dient m.n. zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding (zie DUJARDIN J., "Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 13° Druk, p.53). Het bestuur dient zich bovendien zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (zie LAMBRECHTS, W., "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Algemene beginselen van behoorlijk bestuur. p.35-36).

Rekening houdend met hetgeen voorafgaat, komt het dan ook passend voor het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens de bestreden beslissingen te vernietigen en opnieuw rechtdoende de aanvraag tot verblijf ontvankelijk en gegrond te verklaren, en verzoekster hiertoe de nodige documenten te overhandigen en het bevel om het grondgebied te verlaten aldus in te trekken.

0 In haar nota met opmerkingen slaagt verwerende partij er niet in om bovenstaande argumentatie te weerleggen.

De link tussen het standaard medisch getuigschrift en het bijgevoegde medisch verslag is werkelijk onbetwistbaar.

De rechtspraak waarnaar verwerende partij in eerste instantie naar verwijst (R.v.V. nr. 75.348 van 17 februari 2012) is niet van toepassing op huidig geschil nu het bijgevoegde verslag zowel de voornaam als de achternaam van verzoekster vermeldt. In de zaak waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te oordelen, werd blijkbaar geen standaard medisch getuigschrift voorgebracht, terwijl dit in casu wel degelijk voorgebracht werd.

In de andere zaak waarnaar verwerende partij verwijst (R.v.V. nr. 76.877 van 9 maart 2012) stemden de identiteitsgegevens vermeld op het standaard medisch getuigschrift blijkbaar niet volledig overeen met de identiteitsgegevens van de persoon die de aanvraag had ingediend. In casu is er helemaal geen sprake van enig verschil nu in het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk verwezen wordt (zie de vermelding "Zie bijgevoegd verslag.") naar een eraan gehecht (zelfs geniet) medisch verslag van 13 februari 2012 waarop de identiteitsgegevens van verzoekster vermeld staan.

In dergelijke omstandigheden kan verwerende partij in haar nota met opmerkingen toch niet ernstig stellen dat uit het administratief dossier niet afdoende blijkt dat het standaard medisch getuigschrift geenszins de vereiste identiteitsgegevens bevat. Dergelijk verweer snijdt werkelijk geen hout."

In een tweede middel voert verzoekster aan dat "de beslissing niet redelijk (is) en getuigt niet van een behoorlijk bestuur". Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"Verder is het duidelijk dat de bestreden beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Door de regularisatie aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren door te stellen dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag, terwijl dit standaard medisch getuigschrift ondertekend door Dr. Jan Hauspy dd. 13 februari 2012 wel degelijk als stuk 3 werd voorgelegd, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur klaarblijkelijk overschreden.

Door de regularisatie aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren door te stellen dat het document ondertekend door Dr. Hauspy geen link bevat met een identificeerbare patient, terwijl aan dit document een medisch verslag van dezelfde datum (!) gehecht werd waarop de identiteitsgegevens van de patient wel degelijk vermeld staan, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk gehandeld.

Bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid moet het bestuur immers het redelijkheidsbeginsel in acht nemen. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke onredelijkheid ervan sanctioneren. (zie DUJARDIN J., ibid.. p.55).

Door het standaard medisch getuigschrift en het eraan gehechte medisch verslag van dezelfde datum niet als één document te beschouwen en te lezen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie alleszins de grenzen van redelijkheid en behoorlijk bestuur overschreden. Meer nog, de houding van deze gemachtigde getuigt van een overdreven formalisme dat de grenzen van de redelijkheid ver overschrijdt.

Aldus komt de gemachtigde van de Staatssecretaris onredelijk tót haar besluit.

De beslissing komt des te onredelijk voor nu vooreerst in het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk verwezen wordt naar het eraan gehecht medisch verslag (zie de eigenhandige vermelding: "Zie bijgevoegd verslag. ") en beide documenten bovendien aan elkaar gehecht (zelfs geniet) waren. Dat beide documenten dienen samengelezen te worden en dat het om één en dezelfde patient gaat, wordt thans door Dr. Hauspy in zijn verklaring dd. 28 augustus 2012 (zie stuk 2) uitdrukkelijk bevestigd. De bestreden beslissing schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de vernietiging ervan zich opdringt.

In haar nota met opmerkingen slaagt verwerende partij er niet in om ook bovenstaande argumentatie te weerleggen.

Het weze ten overvloede herhaald dat de link tussen het standaard medisch getuigschrift en het bijgevoegde medisch verslag werkelijk onbetwistbaar voorkomt.

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, is het in casu geenszins onmogelijk om het standaard medisch getuigschrift te linken met een identificeerbare patiënt.

Het overige verweer van verwerende partij in haar nota met opmerkingen snijdt werkelijk geen hout en doet alleszins geen afbreuk aan hetgeen hiervoor uiteengezet werd."

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending aanvoert van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht. Beide aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de

feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

De voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

In het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bevat volgende bepaling:

“Het standaard medisch getuigschrift dat de vreemdeling samen met zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid, en § 3, 3°, moet overmaken, wordt opgesteld overeenkomstig het model dat als bijlage aan dit besluit is toegevoegd.”

4.7. Blijkens het administratief dossier voegde verzoekster aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 februari 2012 een kopie toe van haar Marokkaans paspoort, een kopie van haar attest van immatriculatie en een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien in de hierboven weergegeven reglementering. Er dient echter te worden vastgesteld dat dit standaard medisch getuigschrift, dat op 13 februari 2012 door dr. J. H. werd ondertekend, geen enkel persoonsgegeven van verzoekster bevat en nagenoeg blanco gelaten is. Er is enkel een verwijzing aangebracht naar een bijgevoegd verslag, er staan enkele summiere vermeldingen op en is gedateerd en ondertekend door de arts.

4.8. Verzoekster gaat blijkbaar uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing waar zij poneert dat de beslissing *uitsluitend* gemotiveerd zou zijn door de stelling dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. In de beslissing wordt nochtans uiteengezet dat het gevoegde document niet als een standaard medisch getuigschrift kan worden beschouwd omdat er geen link kan worden gemaakt met een identificeerbare patiënt. In haar middelen betwist noch weerlegt verzoekster dat het standaard medisch getuigschrift van geen persoonsgegevens van de patiënt bevat. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dus op grond van de vaststelling dat *“Het document ondertekend door Dr. Jan Hauspy (...) geen link met een identificeerbare patiënt (bevat)”* rechtsgeldig concluderen dat *“dit document niet beschouwd (kan) worden als een medisch getuigschrift”*. Op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag immers niet-ontvankelijk indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet Ook in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de wijziging van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geleid, werd gesteld dat *“(d)e aanvraag (...) onontvankelijk (zal) worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (...), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden”*. (Membere van Toelichting bij het Wetsontwerp houdende diverse bepalingen, *Parl. St.*, Kamer, zitting 2010-2011, nr. 0771/001, 147) (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226 066). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt de Raad in het licht van zijn rechtspraak dienaangaande, dat het, gelet op het specifieke onderzoek dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter met zich brengt, geenszins van een overdreven formalisme getuigt om te vereisen dat de identiteitsgegevens vermeld worden op het standaard medisch getuigschrift.

4.9. In het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting, mag in de verhouding tussen bestuur en bestuurde deze laatste niet steeds even streng worden behandeld als het bestuur, vanwege de ongelijkheid der partijen. De eis van een mildere behandeling ontslaat de bestuurde er evenwel niet van redelijk, dit is met een minimum aan zorgvuldigheid, te handelen (cf. RvS 10 juni 1980, nr. 20 404, *Van den Broeck*). Het komt aan de vreemdeling toe die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om ervoor te zorgen dat het standaard medisch getuigschrift dat zijn aanvraag vergezelt, naar behoren is ingevuld. Het feit dat het standaard medisch getuigschrift en het bijgevoegd verslag van dezelfde dateren en aan elkaar geniet waren doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat op het standaard medisch getuigschrift de identiteitsgegevens van verzoekster ontbraken.

4.10. Voor zover verzoekster in haar middelen verwijst naar het schrijven van dr. J. H. van 28 augustus 2012, dat zij als bijlage bij haar gedinginleidend verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 2), waarin wordt uiteengezet dat het standaard medisch getuigschrift tezamen met de bijlage dienen te worden gelezen, merkt de Raad op dat dit stuk dateert van ruim na de bestreden beslissing en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij dit eerder heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

4.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht. Er werd geen schending aangetoond van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN